

6. februar 2024

I medfør af § 37 stk. 1 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut.

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

1. Har Naalakkersuisut planer om at indføre lovhjemmel til at give et sprogtillæg således, at sundhedsprofessionelle som ikke får et tolketillæg, kan forhandle sig frem til et fast beløb via deres respektive overenskomster?
  - a. Hvilke lovgivningsmæssige forhindringer er der i dag i forhold til at give et sprogtillæg til sundhedspersonale?
  - b. Hvilke økonomiske og administrative konsekvenser vil der være for det offentlige, såfremt det blev muligt for sundhedspersonale at få et sprogtillæg?

2. Har Naalakkersuisut planer om at udbyde sprog-kurser i grønlandsk til ansatte i sundhedsvæsenet, der taler et andet sprog end grønlandsk?
  - a. Mener Naalakkersuisut, at det vil være hensigtsmæssigt, at alle ikke-grønlandsktalende ansatte i Sundhedsvæsenet bliver tilbudt kursus i grønlandsk eller skal der være en form for varighedskrav, således at eksempelvis vikaransatte ikke skal have et tilbud om sprogkursus?
  - b. Hvilke økonomiske og administrative konsekvenser vil der være for det offentlige, såfremt kurser i grønlandsk skulle udbydes til alle ansatte i Sundhedsvæsenet, der ikke taler grønlandsk?

3. Kan Naalakkersuisut oplyse andet af interesse for sagen?

(Medlem af Inatsisartut Anna Wangenheim, Demokraatit)

Begrundelse

I sundhedsvæsenet er dokumentationskravet dansk. Derfor er der ansat tolke, der kan oversætte fra dansk til grønlandsk og omvendt. Nogle sundhedspersonaler får et såkaldt tolketillæg, som de kompenseres for i akutte tilfælde, hvor de er nødsaget til at tolke i vagter, når en tolk ikke er tilstede.

Majoriteten i Grønland er grønlandsktalende. Det er ligeledes bekendt, at der i de senere år har været en stor udfordring at besætte stillinger i sundhedsvæsenet, særligt grønlandsksproget i vagtbærende stillinger. Jeg mener, at sproget er helt essentielt i dialogen med patienterne og borgerne. Derfor bør det betragtes som en særlig kompetence at beherske grønlandsk, og deraf bør der også være en mulighed for at forhandle sig frem til et sprogligt tillæg for at passe, pleje og behandle patienterne.

Det bør også være en mulighed, at dansktalende personaler får sig et kursus i de helt gængse sproglige vendinger, der anvendes indenfor sundhedsvæsenet. Jeg finder det vigtigt at kunne indgå i en ligeværdig

dialog mellem sundhedsprofessionelle og patienterne/borgerne, hvorfor jeg er interesseret i at få belyst de eventuelle omkostninger, der er forbundet med at give lov hjemmel til, at sundhedspersonaler uden tolketillæg kan forhandle sig til et sprogligt tillæg, så længe at der fortsat er et krav om dansk som dokumentationskrav i sundhedsvæsenet.

Som borger er tryghed og tillid altafgørende i kontakten til sundhedsvæsenet. Omvendt er det også af stor værdi, at sundhedspersonalet er klædt på til at varetage kontakten på forsvarlig vis. Jeg mener derfor ikke, at det eksisterende tolketillæg kun skal være en mulighed for få sundhedsansatte, der tilmed bliver overbebyrdet i form af tilkald f.eks. i aften- og nattevagter, hvor der er ganske få grønlandsktalende personaler. Eksempelvis vil det at tale et fælles sprog i mange tilfælde være konfliktnedtrappende og være med til at skabe terapeutiske relationer, som er vigtige, og helt essentielle i kontakten til den grønlandsksproget psykiatriske patient.

Jeg ser frem til at modtage svar på mine spørgsmål inden for en frist på 10 arbejdsdage.